

Vravec v nebesih

(Božična povestica)

Skozi špranjico v peklenskih vratih je kukal najmanjši vravec in opazoval, kako letajo angelčki, marljivo kakor čebelice, po poti iz zemlje v nebesa.

»Kaj neki imajo angelčki danes, da so tako pridni in urni?« je vprašal svojo staro mater.

»Kmalu bo božič in takrat imajo vedno mnogo dela«, mu je nejevoljno odgovorila stara mati.

»Kaj pa delajo o božiču?« je spraševal vravec dalje.

»Pravi vravec ne sprašuje toliko«, mu je odgovorila babica.

»Povej mi vseeno, ljuba stara mamica«, je prosil škratek in nestrpno udaril z repkom po tleh.

»Za pridne otroke delajo, kakor mi za poredne.«

»Ali tudi angelčki tepejo otroke in jih tlačijo v koše, kakor to dela naš oče?«

»To si neumen, angeli delajo čisto drugače. Oni izpolnijo za božič želje vseh pridnih otrok, in ker je seveda na svetu zelo mnogo pridnih in ubogljivih otrok, imajo angelčki dosti dela. V nebesih izdelujejo oblekce, igračke in še mnogo drugih lepih reči. Sedaj pa hočem mir, nehaj me izpraševati, sicer ti potrgam rožičke!« mu je zapretila stara mati.

Vravec je videl, da je bolje, če ne izprašuje več, zakaj rožičkov bi ne izgubil rad. Odkrevljal je zopet k peklenskim vratom in je skozi luknjico gledal proti nebesom. Zelo rad bi videl nebeško delavnico. Ko je stara mati metala v ogromno peč debela polena in črn premog, da bi ogenj ne pogasil v njej, je vravec pogledal okoli sebe. Nikogar ni bilo blizu in tudi stara mati je bila

zatopljena v svoje delo. Hitro je odprl vrata in smuknil na prosto. Pot v nebesa je bila jako strma, kamnita in zelo mraz je bilo. Ni se zmenil za ostro burjo, ki mu je žvižgaje kuštrala njegovo oblačilce, temveč hrabro je korakal dalje; zakaj bil je radoveden in bi nad vse rad vedel, s kakšnimi darili obdarujejo angelčki pridne otroke. Zabundal si je pesemco, da bi mu čas preje minul, in po taktu migal s svojim repkom. Toda pot iz pekla v nebesa je bila zelo dolga in naporna; vravec se je kaj kmalu naveličal peti. Postal je truden in zeblo ga je neizmerno. Najraje bi se obrnil, toda zlata nebeška vrata že niso bila več daleč. Mraz je ščipal niegove roke in noge, posebno ga je pa bolel repek.

Naposled je prišel do velikih zlatih vrat in potrkal. Sv. Peter, sivo-lasi nebeški ključar, je vtaknil glavo skozi lino in začudeno gledal nenavadnega gosta.

»Kaj pa hočeš tukaj?« je vprašal.

»Na obisk sem prišel k angelom,« je rekel vravec.

»Takih gostov nismo vajeni,« mu je odvrnil sv. Peter, »bodi priden in poslušen in pojdi kar nazaj v peklo, sicer se bo tvoja stara mati preveč jezila in strašansko skrbela za tebel.«

»Ljubi Peter, tako sem truden in tak mraz je zunaj, da mi je repek že čisto ozebel, pustite me notri, samo za nekaj časa, da se malo odpočijem. Potem pojdem takoj spet domov,« mu je zatrjeval vravec in od obupa so mu solze polzele po črnem obrazu.

Ko je sv. Peter slišal to žalostno tarnanje, se mu je vravec pričel smiliti. Odprl je prekrasna nebeška vrata in ga spustil noter.

V nebesih je vladalo živahno vrvenje. Angelčki so se drenjali kakor ljudje po trgovinah na zemlji na »zlato nedeljo«. Dolge mize so bile zvrhane najrazličnejših reči. Na eni je videl vravec tople oblek-

ce in čevljičke, na drugi medvedke in druge živalce iz blaga, na tretji so bile naložene majhne železnice, konji za guganje, trobente in bobni, na zadnji, posebno veliki mizi pa so ležale punčke v vseh različnih velikostih z obrazki, kakor si jih le moremo misliti. Angelci so sedeli

prijel je nežno vraga za roko ali tačko, ga peljal k srebrnemu stolu in ga posadil nanj. Potem mu je namazal rep z zdravilnim mazilom in ga obvezal s platneno krpico. Bolečine so kmalu prenehale in tudi dobra volja se je spet povrnila. Vragec je zlezal s stola in pristopil k

okoli te velike mize in so marljivo delali, šivali, vezli, kvačkali in lepili. Vragec je stopil bliže in je vprašal: »Kakšni otroci pa so to? Ali so ti tako pridni, da se niti ne premaknejo?« Angeli so se sramežljivo obrnili v stran in kar sapo jim je zaprlo, tako so bili osupli, ko so videli pred seboj pravcatega vraga.

»Kdo ti je pa odprl vrata?« so ga vprašali. »Peter me je spustil v nebesa«, je rekel vragec, »hotel sem vas obiskati, pa nisem vedel, da je pot do vas tako dolga. Zelo sem truden, med potjo mi je pa še zmrazil repek, salamensko me boli,« je tožil vragec. »Pustite me malo tukaj, pomagal vam bom pri delu!«

Največji angelček je odletel, pa je bil kmalu spet nazaj. V roki je držal lonček z mazilom za ozeblina,

mizi. Pazljivo je poslušal, ko so mu angeli razlagali, da izdelujejo punčke po naročilu Jezuščka za pridne otroke. Vragec je bil navdušen in bi rad pomagal, toda angelčki mu tega niso hoteli dovoliti, ker so videli njegove umazane roke. Vragec pa ni tako dolgo miroval, dokler ni imel punčke v rokah. Občudoval je njena rožnata lička in nakodrane, svetle laske. Ni trajalo dolgo — že so bili laski skuštrani in rožnata lička so dobila črne madeže — cela punčka je bila pokvarjena. Ko so angeli videli, kakšno škodo jim je napravil vragec, so bili v veliki zadregi, zakaj bilo je premalo časa, da bi napravili novo punčko. Toda že je eden od njih zaklical: »Čisto smo pozabili na punčko za pridkano Majdico, dajmo, pobarvajmo pokvarjeno punčko s črno barvo in

nihče ne bo opazil, da je imela preje belo polt!«

Tako je dobila Majdica na sveti večer zamorčka, ki si ga je tako zelo želela.

Ko je napočil večer, so naložili angelčki vsa darilca na zlate božične sani, v katere so vpregli dve lahkonogi srnici. Na vrh so posadili našega vragca, mu dali srebrni bič v roke, svilene vajeti in — »hijo,« že so se odpeljali proti zemlji,

kjer so pridni otroci kaj nestrpno čakali na Božička in njegova lepa darila. Na razpotju, kjer se odcepi pot v peklo, so pa vragca kar lepo postavili na tla in nadaljevali pot.

Še dolgo je kopitasti črnuh mahal dobrim angelčkom v slovo.

Ko se je srečno ves navdušen vrnil domov, je na dolgo in široko pripovedoval stari materi pri večerji o svojem nenavadnem doživljanju.

Ko napoči pri nas novo leto . . .

Na Silvestrovo bomo zaključili staro leto. Zelo pisano je bilo, dobro in slabo, veselo in žalostno.

Kako pa bo takrat, ko bo pri nas ura bila polnoči, drugod po svetu? Kraji, ki ležijo vzhodno od nas, bodo imeli novo leto že za seboj, zapadni kraji pa bodo še čakali na polnočno uro, da si bodo voščili srečno in veselo novo leto 1936.

Ko bo šlo silvestrovanje pri nas že h koncu, bodo prebivalci Severne Amerike šele pričeli z njim, oziroma bodo še sredi dela 31. decembra. Od nas bo hitelo novo leto preko Atlantskega oceana v Ameriko in jih bo doseglo v New Yorku šest, na drugi strani pri San Francisku pa približno devet ur kasneje. Ko se bo rodilo pri nas novo leto, bo na severnoameriški obali Tihiega oceana šele tri popoldne (31. decembra) in v največjem mestu Amerike, v New Yorku, šest zvečer. V Južni Ameriki bo ob istem času v milijonskem mestu Argentinije, Buenos Aires, ura sedem, v Rio de Janeiru v Braziliji pa bo ura osem zvečer.

Ravno narobe pa bo na Daljnem vzhodu. Tam hiti čas pred nami. Ko bomo pri nas pozdravljali novo leto, bo budistični Dalaj lama (duhovnik) v svojem nedostopnem tibetanskem templu že vstajal k jutrnji pobožnosti;

na vrhove najvišjih gora na zemlji v Himalaji bo posijalo zlato sonce, v bengalski ravnini med rekama Gangesom in Brahmaputro bodo pozvaljali misijonski zvonovi k novoletni maši in po kalkutskih ulicah v Indiji bodo že hiteli prespani delavci na svoje delo. Ura bo kazala peto jutrnjo uro novega leta.

V velikem kitajskem pristanišču Šanghaju bodo tedaj še jedli trudni kuliji (dninarji) borni rižev zajtrk, vrvenje velikega pristanišča bo že v polnem razmahu, saj bo že ura sedem. V Tokiu, v samo malo oddaljeni Japonski, bo tedaj že eno uro več. Osem bo in odpirali bodo izložbe in trgovine, posebno cvetličarne.

V vzhodni Avstraliji bodo ob onem času kazale ure že devet in veliko pomorsko tržišče Sidney bo praznično veselo in živo. Na Novi Zelandiji se bo takrat bližal dan že svojemu višku. Bogati naseljenci Severnega otoka bodo po silvestrovanju spočiti z avtomobili odhiteli v mesti Auckland in Wellington, da voščijo svojim prijateljem in znancem srečo v novem letu, ki bo tam doli staro takrat že enajst ur.

Približno tisoč kilometrov vzhodno od Avstralije je pa rojstni kraj novega leta. Tam leži otočje Chatham, imenovano po znamenitem angleškem državniku, ki ga posedujejo Angleži. Najvzhodnejši otoček tega otočja nosi naziv »Novoletni otok«, ker vedno prvi pozdravi novo leto, ki se tam najprej sreča s starim letom.